

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/12/2015
Identifikačné číslo spisu:	8109227045
Dátum vydania rozhodnutia:	16.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Ľubomíra Kúdelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8109227045.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: ZEKON, akciová spoločnosť Michalovce, so sídlom Štefana Tučeka 23, 071 01 Michalovce, IČO: 31 687 814, právne zastúpeného advokátom JUDr. Romanom Veselovským, konateľom spoločnosti JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s. r. o., so sídlom M. R. Štefánika 1822, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 36 832 103, proti žalovanému: BTA SR, s. r. o., so sídlom Budovateľská 38, 080 01 Prešov, IČO: 31 678 103, právne zastúpenému advokátkou JUDr. Zuzanou Komorovskou, so sídlom Kuzmányho 57, 040 01 Košice, o zaplatenie 31 165,26 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 10. septembra 2014, č. k. 2Cob/93/2013-543, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy dovolacieho konania vo výške 573,36 eur na účet právneho zástupcu.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 30. 07. 2013, č. k. 19Cb/307/2009-485 žalobe proti žalovanému vyhovel tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 066,58 eur s 10 % úrokom z omeškania ročne od 31. 01. 2009 do zaplatenia oproti vráteniu textilnej tkaniny 5930.01, farba čierna, zloženie 48Ba/52Pes vypáranej z 3 827 kusov nohavíc vo výmere 1 243,80 metrov, sumu 29 098,68 eur s 10 % úrokom z omeškania ročne od 31. 01. 2009 do zaplatenia a trovy konania 12 367,57 eur a trovy štátu vo výške 1 114,68 eur.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca si uplatnil právo na zaplatenie sumy 2 066,58 eur s príslušenstvom oproti vráteniu špecifikovanej tkaniny a právo na náhradu škody vo výške 29 098,68 eur s príslušenstvom. Nárok odôvodnil tým, že pre podstatné vady dodaného tovaru (vreckoviny obsahujúcej celosvetovo zakázanú látku - farbivo AZO), žalobca odstúpil od zmluvy a žiada vrátenie zaplatenej ceny oproti vráteniu ním vyhotovených nohavíc vypáranej vreckoviny. Náhradu škody vyvodzuje z nákladov pozostávajúcich vo výmene tovaru pre spoločnosť Ahlers AG, zo sumy nového tovaru použitého na výmenu vadného tovaru dodaného spoločnosťou Ahlers AG a z nákladov za objednávku protokolov o skúškach.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca v roku 2004 pre spoločnosť Ahlers AG, Nemecko začal šiť vychádzkové nohavice pre rôzne pracovné profesie a vreckovinu na ich výrobu dodával žalovaný. V roku 2007 tiež dodával tieto nohavice svojmu zahraničnému partnerovi. Žalovaný dodávky vreckoviny vyfakturoval žalobcovi viacerými faktúrami. Spoločnosť Pioneer-workwear, ako dcérska spoločnosť spoločnosti Ahlers AG e-mailom zo dňa 12. 12. 2008 oznámila, že nohavice od žalobcu majú v podšívke vrecka zakázané látky, čo potvrdil rozbor CTL GmbH Bielefeld, chemicko-technologické laboratórium Krackerstrasse 12, Bielefeld, Nemecko. Žalobcovi boli nohavice vrátené s požiadavkou výmeny častí vyhotovených z predmetnej vreckoviny. Faktúrou A 4095021 vystavenou spoločnosťou Ahlers AG, Elverdisser Strasse 313, Herford bola žalobcovi vyfakturovaná suma 3 197,88 eur za dodatočne dodanú podšívkovinu (1 974 metrov x 1,62 m) s tým, že suma bude odpočítaná pri platbe ďalšej faktúry. Žalobca listom zo dňa 08. 01. 2009 u žalovaného reklamoval vreckovinu s tým, že počas roku 2008 dodal žalobcovi tovar - artikel 5930.01 10 (na nohavice), ktorý obsahoval farbivo AZO. Žalobca zároveň oznámil žalovanému, že mu vznikla škoda 28 740,77 eur. Dňa 19. 12. 2008 odoslal žalobca svojmu zahraničnému odberateľovi opravené nohavice na odsúhlasenie. Listom zo dňa 14. 01. 2009 žalobca požiadaval Výskumný ústav chemických vlákien, a. s., Svit o testovanie na azofarbivá (5 kusov nohavíc). Podľa protokolov o skúškach č. 05/2009 až č. 09/2009 zo dňa 21. 01. 2009 boli vo výrobkoch (nohaviciach) dokázané azofarbivá, ktoré štiepením svojej aminoskupiny uvoľňujú aromatický amín - 4 - aminoazobenzén (p-Aminoazobenzol) v nadlimitnom množstve (limitné množstvo 30 mg.kg-1). Za tieto skúšky žalobca zaplatil 409,53 eur. V liste zo dňa 30. 01. 2009 (s označením reklamácia) zopakoval skutočnosti uvedené v skoršom podaní, pričom z dôvodu utvrdenia sa v opodstatnenosti reklamácie (po testoch realizovaných vo VÚTCH, a. s. Svit) uviedol, že ide o podstatné porušenie zmluvy a s prihladením na ustanovenie § 436 ods. 1 písm. d/ Obchodného zákonníka od zmluvy odstúpil. Požiadaval o vrátenie kúpnej ceny za dodaný tovar na predmetné nohavice vo výške 2 066,58 eur s tým, že tovar vráti na jeho náklady. Nakoľko ujma vzniknutá vadným plnením nie je vysporiadaná, nárokmi z väd, s prihladením na ustanovenie § 436 ods. 4 Obchodného zákonníka, si uplatnil náhradu škody vo výške 27 083,72 eur pozostávajúcej z nákladov na výmenu vreckoviny (vypárať a všiť novú vo výške 6,97 eur za kus) vo výške 26 674,19 eur a z nákladov za skúšobné protokoly 409,53 eur.

Žalovaný sa bránil tým, že sa nejedná o vreckovinu, ktorá bola predmetom tejto dodávky a oznámil žalobcovi, že si nechal vyhotoviť odborné skúšky v autorizovaných skúšobných laboratóriách, z ktorých vyplýva, že dodaný materiál vyhovuje príslušným normám a predložil kópiu protokolu o skúške č. 19/2009 VÚTCH - CHEMITEX spol s r. o., akreditované skúšobné laboratórium v Žiline. Z protokolu sa však nedá zistiť, o aké konkrétne vzorky látky išlo a vzorky boli po 6 mesiacoch archivácie zlikvidované. Listom zo dňa 02. 03. 2009 zástupkyňa žalobcu oznámila žalovanému, že podľa oznámenia zamestnanca R., bola predmetom odborných skúšok látka z dodávky v roku 2007, od ktorého roku neboli realizované žiadne odbery tejto látky od výrobcu. Žalovaný zotrval na stanovisku, že dodaná vreckovina bola v súlade s normami a reklamáciu neuznal.

V ďalšom konaní sporové strany prehlásili, že sa dohodnú na takom postupe, aby oslovili znaleckú organizáciu zapísanú v zozname znalcov s tým, že každá zo strán prinesie tú vzorku, ktorá sa u nej nachádza, t. j. žalobca vzorku nohavíc a žalovaný vzorku vreckoviny, ktorá bola dodaná žalobcovi. K dohode strán napokon nedošlo. Súd zistil, že v zozname znalcov nie je žiadna znalecká organizácia, ani ústav zapísaný v odbore chémia, resp. textilná chémia okrem tých, ktorí už jednej aj druhej strane podali posudok. Následne súd odobral vzorky látky od žalobcu i žalovaného dňa 07. 04. 2011 a tieto doručil na podanie odborného vyjadrenia Výskumnému ústavu chemických vlákien, a. s. i VÚTCH-CHEMITEX spol. s r. o.. Záverom odborného vyjadrenia VÚTCH-CHEMITEX spol. s r. o. bolo, že vo všetkých skúšaných vzorkách boli dokázané azofarbivá, ktoré štiepením uvoľňujú 4-aminoazobenzén v nadlimitnom množstve.

Podľa vyjadrenia svedkyne Ing. C.O., technickej riaditeľky VÚTCH-CHEMITEX spol. s r. o., ku skutočnosti, že výsledky u tých istých vzoriek materiálov v dvoch odborných vyjadreniach sú rôzne, vyplynulo, že rozdiely mohli byť spôsobené rozdielnou metodikou zistenia, pričom rozhodujúce je

zistenie množstva, ktoré nesmie presiahnuť 30 miligramov.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, ktoré sústredil najmä na tie sporné skutočnosti, ktoré vyplynuli z námietok žalovanej. Mal za preukázané, že vreckovinu v nohavičiach dodaných zahraničnému odberateľovi žalobcom, dodal žalovaný. Vreckovina bola 3 krát podrobená testovaniu na prítomnosť azofarbív. Protokol o skúške z nemeckého chemického laboratória žalovaný nenamietal a nespochybňoval. Po tom, ako súd na základe odborných vyjadrení dospel k zisteniu, že vo všetkých troch vzorkách, ktoré boli regulárne podrobené testovaniu na prítomnosť azofarbív, kde vzorka A a C boli z vreciek nohavíc ušitých z vreckoviny dodanej žalovaným a vzorka B bola poskytnutá žalovaným z archivovanej vreckoviny, bola zistená prítomnosť azofarbív, dal si žalovaný opätovne sám vykonať v inom laboratóriu test na prítomnosť azofarbív, kde však nebolo možné zistiť, z ktorej konkrétnej látky bola vzorka na testovanie zaslaná a či išlo o predmetnú vreckovinu. Súd prvého stupňa v rámci vykonaného dokazovania vypočul viacerých svedkov. Žalovaný sa snažil v priebehu konania spochybňovať závery odborných vyjadrení tým, že došlo k manipulácii so vzorkami, ktorá skutočnosť nebola potvrdená.

Súd prvého stupňa na tomto základe uzavrel, že žalobca mal právo odstúpiť od jednotlivých ústnych kúpnych zmlúv, nakoľko sa zistilo, že dodaná vreckovina bola farbená farbivami obsahujúcimi nepripustné karcinogénne látky. Žalovaný namietal i výšku škody, ku ktorej námietke súd prvého stupňa vyslovil názor, že vznik škody i jej výška boli preukázané, ako i nárok na úrok z omeškania podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa žalobe vyhovel a priznal i úrok z omeškania tak, ako vyplýva z výroku rozsudku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v prospech úspešného žalobcu tak, že priznal súdny poplatok a trovy právnej služby.

Žalovaný podal proti rozsudku v zákonnej lehote odvolanie s odôvodnením, že nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvého stupňa. Namietal, že žalobca nešpecifikoval od ktorej zmluvy odstupuje, pretože neexistovala rámcová zmluva, zmluvný vzťah bol založený vždy na samostatných kúpnych zmluvách formou objednávok - dodávka. Z rozsudku tiež nevyplýva, na základe akej právnej normy súd odstúpenie od zmluvy vyhodnotil. Nesprávne súd vyhodnotil aj dôkazy, na základe ktorých uzavrel, že látku, ktorú použil žalobca ako vreckovinu pri výrobe nohavíc pre zahraničného odberateľa, pochádza práve z dodávok od žalovaného. Z dôkazov v spise vyplýva, že žalobca v rozhodnom období vyhotovil 7 262 ks nohavíc, na ktoré musel spotrebovať 2 418,246 bm látky - vreckoviny, čo nekorešponduje s reklamovaným množstvom nohavíc od odberateľa žalobcu, pretože v roku 2008 žalobca odobral 1 100 bm vreckoviny a v roku 2007 po 08. 10. 2007 odobral 409 bm vreckoviny, spolu 1 509 bm látky. Na súde prvého stupňa vzhľadom na uvedené bolo realizované zjavne nepriekazné a neprehľadné dokazovanie, čo podľa odvolateľa svedčí o porušení rovnosti strán a relevantne to spochybňuje závery o súdom prvého stupňa označených troch nezávislých testovaniach vzoriek látky. Z dôvodov nie je zrejmé, aké tri testovania má súd na mysli, teda na ktoré odkazuje. V odvolaní spochybňuje dokazovanie súdom prvého stupňa v súvislosti s odberom vzoriek na testovanie, taktiež vytýka, že odmietol vykonať kontrolné znalecké dokazovanie. Poukazuje pritom na obsah zápisnice zo dňa 07. 04. 2011, konštatujúce odber vzoriek látky, potom úradný záznam zo dňa 24. 11. 2011 i zo dňa 12. 12. 2011 o vzorkách, ktoré boli predkladané na odborné vyjadrenie povereným organizáciám. Má za to, že v týchto záznamoch je zrejmé, že muselo dôjsť k zámene vzoriek a ich označenia, v dôsledku čoho došlo k odoslaniu len vzoriek žalobcu. Žalovaný si opakovane nechal vyhodnotiť z identického kusa látky, z ktorého brala sudkyňa vzorku, znalecký posudok a žiadal o vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania, k čomu sa súd nevyjadril, len vyhodnotil nejaké tri testy. Podľa žalovaného súd konal v rozpore s kogentnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, napriek návrhom žalovaného, nevykonala dostatočné dokazovanie na ustálenie, od ktorej kúpnej zmluvy žalobca odstúpil a o akých nárokoch je možné konať. Tiež sa nevysporiadal s námietkou, že žalobca nikdy nedisponoval takým množstvom vreckoviny ako bolo reklamované od jeho odberateľa a neakceptoval návrh žalovaného na podrobenie vzoriek kontrolnému znaleckému dokazovaniu. Týmto postupom odňal žalovanému aj možnosť konať pred súdom.

Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie súdu prvého stupňa.

Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že odvolacie námietky sa zhodujú s jeho argumentáciou pred súdom prvého stupňa, na ktorú on vždy primerane reagoval. Z listu zo dňa 30. 01. 2009 v nadväznosti aj na ústnu reklamáciu zo dňa 15. 12. 2008 vyplývajú skutočnosti o dostatočnom podklade na identifikáciu odstúpenia od zmluvy. Uviedol, že bol jednoznačne a nezameniteľne identifikovaný rozsah, v ktorom boli objednávky dotknuté odstúpením (uvedením obdobia i ceny vadného tovaru 2 066,58 eur). Vady boli uplatnené včas, tiež k odstúpeniu od zmluvy došlo v primeranej lehote. Žalobca reklamoval iba časť z odobratej výmery a nesúhlasí s tvrdením, že vrecká musel šiť aj z inej vreckoviny (od iného dodávateľa). Pri dotknutej vreckovine sa v konaní preukázalo, že išlo o dodávky nemeckého odberateľa, ktorý žiadal dodávky drahšej vreckoviny výlučne od žalovaného, ktorého si vybral ako dodávateľa z viacerých vzoriek pri začatí spolupráce. Podľa žalobcu sa súd riadil výsledkami testov, ktoré vykonal z látok odobratých u žalovaného i u žalobcu, ktoré všetky vyšli pozitívne na azofarbivá. Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

V doplnenom vyjadrení (na výzvu súdu) uviedol, že obe strany vedeli, o ktorú konkrétnu dodávku sa jednalo. V písomnom dokumente zo dňa 02. 03. 2009 (je obsahom spisu), ktorý vyhotovila právna zástupkyňa žalovaného, sa jednoznačne poukazuje na to, že sa jednalo výlučne o odbery z jedinej existujúcej dodávky dodanej žalovanému v roku 2007. Podľa názoru žalobcu v nadväznosti na zistený mechanizmus priebežných objednávok a dodávok vreckoviny a na zistené a preukázané priebežné šitie koncových výrobkov, je identifikácia dodaného tovaru s prihliadnutím na osobitné črty obchodných zvyklostí v predmetnej oblasti obchodu dostatočne špecifikovaná tak, aby na strane žalovaného nemohla vzniknúť akákoľvek pochybnosť a na strane žalobcu sú dodávky presne identifikované množstvom tovaru dodaného v nadväznosti na jednotkovú cenu a z titulu odstúpenia žiadajú výšku kúpnej ceny.

Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, prejednal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1, 3 O. s. p. a § 214 ods. 1 O. s. p. s nariadením pojednávania. Súd pojednával vo veci bez účasti žalovaného s odkazom na ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p., ktorú skutočnosť podrobne v rozhodnutí odôvodnil (na str. 11 posledný odsek a str. 12 rozsudku).

Zo spisu zistil, že v konaní pred súdom prvého stupňa bolo vykonaných množstvo dôkazov, z ktorých totožne so súdom prvého stupňa uzavrel, že je nespochybniteľné, že žalovanému jeho dodávateľ dodal látku na vreckovinu dňa 08. 10. 2007 a z tejto látky následne odobral od žalovaného žalobca vreckovinu 29. 11. 2007 (dodací list a faktúra č. 1070488 na sumu 25 049,50 Sk), 15. 05. 2008 (faktúra č. 1080178 na sumu 30 464,- Sk) a 13. 06. 2008 (faktúra č. 1080211 na sumu 36 771,- Sk). Išlo o textilnú tkaninu 5930.01 10 noir. V konaní tiež nebolo sporné, že táto vreckovina bola dodaná v súvislosti s požiadavkami nemeckého odberateľa žalobcu, ktorý žiadal drahšiu vreckovinu práve od žalovaného s prihliadnutím na kvalitu a štruktúru materiálu. Z vykonaného dokazovania nevyplynulo, že by žalobca na výrobu nohavíc (vrátených) pre nemeckého odberateľa použil inú textilnú látku, než ktorú mu dodal žalovaný. Ani odvolací súd pri uplatnených odvolacích námietkach žalovaného, nemal dôvodné pochybnosti o závere súdu prvého stupňa, podľa ktorého sa ustálilo, že z posledných troch vyššie uvedených dodávok textilnej látky pochádza to, čo bolo žalobcom zapracované do nohavíc pre jeho nemeckého odberateľa a týchto dodávok sa týkali aj úkony žalobcu uplatňujúce nároky zo zodpovednosti za vady tovaru.

Vadu textilnej látky zapracovanej do dodaných nohavíc zistil nemecký odberateľ a bezprostredne po získaní tejto informácie podloženej skúškou realizovanou Chemickotechnologickým laboratóriom v Biefelde (skúšky zo dňa 12. 12. 2008) žalobca telefonicky dňa 15. 12. 2008 a následne písomne dňa 08. 01. 2009 podal žalovanému správu o vadách ním dodaného tovaru. Z tohto dôvodu nemožno uznať za dôvodnú námietku o nedodržaní lehoty podania správy bez zbytočného odkladu, či 2 rokov.

V konaní pred súdom prvého stupňa sa nepreukázalo, že v nohavičiach vrátených žalobcovi, bola použitá iná textilná látka (vreckovina), než tá, ktorá bola žalobcovi na tento účel dodaná. Taktiež úvahy žalovaného smerujúce k prepočtom normovaného množstva látky na vrecko nohavíc a celkový počet

vyhotovených nohavíc, závery o látke pochádzajúcej od žalovaného nespochybňujú. Súd prvého stupňa vykonal analýzu dôkazov zodpovedajúco § 132 O. s. p.

Žalovaný v konaní neprodukoval relevantný dôkaz o tom, že v nohavičiach vrátených žalobcovi nebola pôvodne zapracovaná ním dodaná textilná látka. Najskôr sa žalovaný bránil tým, že v látkach ním dodaných nemôžu byť obsiahnuté azofarbivá ako zakázané látky a až po pojednávaní pred súdom prvého stupňa dňa 10. 01. 2012 žalovaný (jeho zástupca) skonštatoval, že z výsluchu svedkýň vyplynuli pre neho „prekvapivé zistenia“, preto žiadal o konzultáciu s klientom. Dôraz bol dovtedy kladený na to, že žalovaný si dal sám testovať látku na azofarbivá a výsledok mal byť negatívny.

Odvolací súd nevzhliadol pochybnosti ani v tých záveroch, ktoré sa týkali skúšok požiadanými organizáciami, ktorých závery sú vzácné zhodné. Pokiaľ sa žalovaný snaží navodiť stav, že pri predkladaní vzoriek nebol dodržaný postup, ktorý by dostatočne identifikoval to, že bola skúmaná aj vzorka odobratá od žalovaného, odvolací súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. So skutočnosťami namietanými v odvolaní, sa v dôvodoch rozhodnutia vysporiadal súd prvého stupňa. Bol vysvetlený postup aj s tým, ako boli v prílohových obálkach zaznačené údaje o predkladaní, či odoberaní vzoriek od príslušného subjektu (l. č. 115a až 115c spisu). Odvolací súd totožne so súdom prvého stupňa konštatoval, že všetky vzorky, ktoré boli predkladané obom organizáciám, vykázali po testoch prítomnosť azofarbív. Rozdielne údaje o množstve boli vysvetlené rôznou metodikou, ako to vyplynulo i z výpovede svedkýň (pracovníčok označených organizácií).

Ku zhromažďovaniu vzoriek, ktoré súd prvého stupňa dal podrobiť skúškam na prítomnosť azofarbív, odvolací súd uviedol, že žalovaný nevyužil možnosť zúčastniť sa odberu týchto vzoriek u žalobcu, hoci o termíne odberu bol informovaný a písomným podaním (l. č. 111) súhlasil s realizovaním odberu vzoriek v Michalovciach bez jeho prítomnosti. Všetky vzorky, ktoré súd zabezpečil, boli podrobené skúškam a všetky vzorky (odobraté aj od žalovaného) vykázali prítomnosť azofarbív v nadlimitných množstvách. Žalovaný v odvolaní nespochybňuje nespôsobilosť odborných organizácií, namieta len to, že nebola podrobená testovaniu látka pochádzajúca od neho. Tento druh námietky však neodôvodňuje potrebu overenia prijatých záverov z testovania predložených vzoriek a požiadavka na kontrolné znalecké dokazovanie žalovaným, bola odvolacím súdom vyhodnotená ako irelevantná. Ak vzorky látok od žalobcu zabezpečil súd a celý postup s týmito súvisiaci vyhodnotil a vysvetlil v odôvodnení, nemožno uznať námietku žalovaného, že testovaniu nebola podrobená látka od žalovaného.

Odvolací súd sa v odôvodnení podrobne zaoberal i námietkou zaujatosti sudcu vznesenou žalovaným, ktoré vyhodnotil ako nedôvodnú.

Odvolací súd nezistil, že by v konaní nebola zachovaná rovnosť strán, nakoľko obom stranám v prvostupňovom konaní bol poskytnutý priestor na zhromažďovanie rozhodujúcich skutočností pre prejednávajúcu vec, či dôkazov o týchto skutočnostiach. Odvolací súd sa tiež stotožnil so súdom prvého stupňa v tom, že žalobca bol v danom rozsahu oprávnený od kúpnej zmluvy odstúpiť, pretože kúpna zmluva bola porušená podstatným spôsobom (§ 436 ods. 1 písm. d/ Obchodného zákonníka). Ak žalobca využil možnosť na odstúpenie od zmluvy v takomto rozsahu dodanej textilnej látky, je to jeho oprávnenie a v takomto rozsahu bola aj limitovaná jeho žaloba súvisiaca s odstúpením od zmluvy.

Žalovaným uplatnené odvolacie dôvody neobsahovali výhrady voči záverom súdu prvého stupňa o nároku na náhradu škody vyplývajúceho z uplatneného nároku zodpovednosti za vady podľa § 373 či § 378 Obchodného zákonníka. Súd prvého stupňa v tomto smere dal odpoveď aj na aplikáciu ustanovenia § 440 ods. 1 Obchodného zákonníka. Pri absencii takýchto konkretizujúcich odvolacích výhrad, smerujúcich proti nároku na náhradu škody, či vôbec proti vyčísleniu výšky škody a aj absencii výhrad k priznaným úrokom z omeškania, odvolací súd konštatoval, že nemal dôvod sa záverom súdu prvého stupňa v tejto časti venovať. Napokon aj tieto závery súd prvého stupňa vysvetlil v odôvodnení rozhodnutia, dal presvedčivú odpoveď na to, z akého dôvodu aj nárok na náhradu škody popri nároku zo zodpovednosti za vady žalobcovi priznal.

Odvolačný súd na základe uvedeného napadnutý rozsudok podľa § 219 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. v prospech úspešného žalobcu, ktorému priznal trovy odvolacieho konania v celkovej výške 1 416,57 eur.

Žalovaný podal proti odvolaciemu rozsudku v zákonnej lehote dovolanie podaním doručeným súdu dňa 18. 11. 2014 podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O. s. p. s odkazom na ustanovenie § 237 písm. e/ a f/ O. s. p. a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru.

V podrobnom odôvodnení uviedol, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie je aj náležité zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností, že pri tejto činnosti súdu došlo hoci aj k neúmyselnému pochybeniu. Uviedol, že navrhol vykonať opakované znalecké dokazovanie na odstránenie vzniknutých rozporov. Súd prvého stupňa vytýčil niekoľko pojednávaní za účelom špecifikácie žalobného návrhu alebo výsluchov svedkov, pričom pri tomto postupe dokazovania rozhodnej skutočnosti, majúcej dôležitý vplyv na rozhodnutie vo veci, neexistovala prekážka na vykonanie navrhovaného opakovania znaleckého dokazovania žalovaným. Ďalej vzniesol námietky proti výške uplatneného nároku, ktorou sa ani odvolací súd dostatočne nevysporiadal.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu považuje za nezrozumiteľné, pretože z odôvodnenia nie je možné bez ďalšieho uzavrieť, čím preukázal svojim prejavom žalovaný, že vady uznáva. Poukázal i na zjavný nepomer hodnotenia rovnocenných dôkazov, keď odvolací súd len všeobecne konštatoval, že obe strany mohli rovnako zhromažďovať pre vec rozhodujúce skutočnosti, ale k namietanému porušeniu sa nevyjadril. Uviedol tiež, že závery odvolacieho súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení, pretože žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania a odvolal sa aj na § 428 Obchodného zákonníka. Ďalej v dovolaní poukázal na znenie § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka týkajúceho sa odstúpenia od zmluvy. Rozsudok považuje za nepreskúmateľný pre jeho nezrozumiteľnosť, čím došlo k porušeniu jeho práv podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Žalovaný zastáva názor, že postupom oboch súdov mu bolo upreté právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru základných ľudských práv a slobôd, čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky na spravodlivé súdne konanie, ako aj z dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O. s. p. a § 237 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom) a § 237 písm. e/ O. s. p. (nebol podaný návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný).

Navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, resp. zrušiť aj rozsudok súdu prvého stupňa. Uplatnil si trovy dovolacieho konania.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu (ktoré bolo žalovanému doručené na vedomie dňa 15. 01. 2015) uviedol, že počas konania žalovaný úmyselne predložoval tieto konania, účelovo sa nezúčastňoval niektorých úkonov, aby neskôr mohol napádať ich objektivnosť. Ďalej uviedol, že keby riadne hájil svoje záujmy, v konaní by sa napríklad zúčastnil odobratia vzoriek vypáraných z nohavíc u žalobcu. Žalovaný mohol žalobe predísť, ak by bol predložil príslušný certifikát k vreckovine, ktorý vôbec nikdy nebol predložený.

Navrhol dovolanie zamietnuť a priznať mu trovy dovolacieho konania vo výške 573,36 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1), vec preskúmal podľa § 242 ods. 1 a § 243 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania. Po preskúmaní rozsudku v rozsahu napadnutého dovolaní a konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu,

pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 až § 239 O. s. p.

Z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možné dovolaním napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo povahu predmetu konania. Spôsobilým predmetom dovolania je podľa tohto ustanovenia rozhodnutie vydané odvolacím súdom v odvolacom konaní. Na to, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z vád uvedených v § 237 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1). V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto vád, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je však daná len tvrdením dovolateľa, ale len skutočnosťou, že k vade v zmysle § 237 rozhodnutím odvolacieho súdu skutočne došlo.

V predmetnej veci podal žalobca dovolanie proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu z dôvodu jeho vecnej nesprávnosti a procesného pochybenia v postupe súdu.

Ak je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým bol výrok rozsudku súdu prvého stupňa potvrdený, je dovolanie prípustné len vtedy, ak súd vyslovil prípustnosť dovolania, pričom v predmetnej nejde o tento prípad. Z uvedeného teda vyplýva, že zákonné podmienky pre podanie dovolania podľa § 238 O. s. p. neboli splnené. Dovolací súd sa z tohto dôvodu dovolaním z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci napadnutým rozsudkom nezaoberal, pre nesplnenie zákonných predpokladov.

Podľa § 242 ods. 1 O. s. p. dovolací súd preskúma rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu napadnutého výroku, ktorý vymedzuje kvantitatívna stránka dovolania. Dovolací súd je teda viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i uplatneným dovolacím dôvodom.

Z podaného dovolania vyplýva, že dovolateľ nesúhlasil s názormi vyslovenými prvostupňovým, ako i odvolacím súdom jednak z vecného posúdenia žaloby, ale i procesného, najmä odkazoval na to, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, čo vidí v tom, že súd nevykonal dostatočné dokazovanie v ním navrhnutom smere, tiež vytýkal nepreskúmateľnosť odvolacieho rozsudku pre nedostatok odôvodnenia, čo považuje za procesnú vadu podľa § 237 písm. f/ O. s. p.. Tiež namietal iné vady konania, a to vadu podľa § 237 písm. e/ O. s. p., že nebola podaná žaloba.

Odvolací súd o podanom odvolaní rozhodol tak, že rozsudok v napadnutej časti potvrdil podľa § 219 O. s. p..

Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku stotožnil s názorom vysloveným súdom prvého stupňa, nemožno túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že účastník s rozhodnutím nesúhlasí. Ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, keď odôvodnenie rozhodnutia odvolacím súdom je kopírovaním vecne správnych dôvodov napadnutého rozsudku. V takýchto prípadoch rozhodnutie obsahuje účastníkom známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahuje stručné konštatovanie o správnosti a presvedčivosti napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd plne stotožnil. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, nemusí v odôvodnení odvolacieho rozhodnutia uvádzať (kopírovať) všetky dôvody uvedené v napadnutom rozhodnutí, ale sa môže v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie vecnej správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne ich doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia. V predmetnej veci sa odvolací súd stotožnil s výrokom i odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, ktorú skutočnosť dovolací súd nevyhodnotil ako procesné pochybenie.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práva a právom chránených záujmov. Skutočnosť, že súd nevykoná účastníkmi navrhované dôkazy, ani takýto jeho postup nemožno hodnotiť ako odňatie práva konať pred súdom. Rozhodnutie vyjadruje nezávislé postavenie súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal, vrátane nezávislého rozhodovania o tom, ktoré dôkazy vykoná. O takýto prípad by išlo však vtedy, ak by súd svojim procesným postupom odňal účastníkovi možnosť navrhnuť vykonanie dôkazov, čo v tomto prípade nebolo preukázané. Podľa názoru dovolacieho súdu nedošlo pri rozhodovaní odvolacím súdom k takým procesným vadám konania, ktoré by mali za následok vyslovenie, že účastníkovi (žalovanému) bola odňatá možnosť konať pred súdom tak, ako to predpokladá ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p.. Dovolací súd uvádza, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní odvolací súd. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva účastníka, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi ním predpokladaným výkladom právnych predpisov.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom základné právo na súdnu ochranu neznamena právo na úspech v konaní pred súdom (II. ÚS 4/94, I. ÚS 40/95). K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivý proces by podľa dohovoru mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu najmä tým, keby tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde. Naplnenie uvedených skutočností však v predmetnej veci nebolo zistené. Odôvodnenie odvolacieho rozsudku je jasné a zrozumiteľné.

Dovolací súd zároveň vyslovil, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri rozhodovaní o odvolaní môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku). Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozsudku stotožní s názorom vysloveným prvostupňovým súdom bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozsudku, nemožno ani túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že účastník s rozhodnutím nesúhlasí.

Zároveň dovolací súd tiež poukázal na to, že Ústava Slovenskej republiky neupravuje dôsledky jednotlivých procesných nesprávností, ku ktorým v praxi dochádza v súdnych konaniach, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ako aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní procesné nesprávnosti konania súdov nižších stupňov napraviť. Procesné vady taxatívne vymedzuje ustanovenie § 237 O. s. p., ktoré zakladajú prípustnosť dovolania. Občiansky súdny poriadok považuje, okrem procesných vád vymenovaných v § 237 O. s. p., aj iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p.), avšak vady tejto povahy prípustnosť dovolania nezakladajú. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá „inú vadu konania“, podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., nie však vadu procesnú podľa § 237 O. s. p. (I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, III. ÚS 551/2012, I. ÚS 14/2014, stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2/2015).

V preskúmvanej veci dovolateľ dôvodil v dovolaní najmä existenciou procesnej vady konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O. s. p., ku ktorému názoru dovolací súd

vyslovil, že v konaní neboli zistené také procesné vady, ktoré by mohli mať za následok nesprávnosť napadnutého rozsudku.

Žalovaný poukázal i na existenciu vady podľa § 237 písm. e/ O. s. p., ktorú námietku dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože súdy konali na základe riadne podanej žaloby (návrhu na začatie konania).

Ďalšie vady konania podľa § 237 O. s. p. žalovaný nenamietal, ani neboli zistené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného dovolanie podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 243b ods. 5 O. s. p tak, že úspešnému žalobcovi priznal trovy dovolacieho konania za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu), paušálnu náhradu (8,04 eur) a 20 % DPH v celkovej výške 573,36 eur podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z..

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.